

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 668/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad a jeho uznesením sp. zn. 10 Er 417/2009 z 5. februára 2015, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove a jeho uznesením sp. zn. 8 CoE 59/2015 z 29. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 Er 417/2009 z 5. februára 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty a tiež práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoE 59/2015 z 29. júna 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkovi úver, pričom poskytnuté peňažné prostriedky bol dlžník povinný vrátiť podľa podmienok dohodnutých v úverovej zmluve. Na zabezpečenie úveru bola priamo v úverovej zmluve dojednaná rozhodcovská doložka, ktorou bola v prípade sporu medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“).

Z dôvodu, že dlžník svoj záväzok vyplývajúci mu z predmetnej úverovej zmluvy dobrovoľne nesplnil, tento sa voči sťažovateľke stal splatným a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka na podklade dojednanej rozhodcovskej doložky iniciovala začatie rozhodcovského konania pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom,

ktorého rozhodcovský rozsudok sa tak stal exekučným titulom, na podklade ktorého sťažovateľka iniciovala začatie exekučného konania.

Po tom, ako v začatom exekučnom konaní okresný súd poveril sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučného konania, napadnutým uznesením okresného súdu bola exekúcia ex offo zastavená. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením krajského súdu tak, že odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne.

Sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu na základe rozsiahlej argumentácie namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu a krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy, charty, práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu. K ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že okresný súd zastavil už prebiehajúce exekučné konanie, na vykonanie ktorého už predtým udelil súdnemu exekútorovi poverenie. Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd v jej veciach prekročil svoje právomoci exekučného súdu, keďže do právomoci okresného súdu ako exekučného súdu nepatrí vecné preskúmavanie exekučného titulu. Okresný súd podľa sťažovateľky rozhodol nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodol o zastavení exekúcie, čím mal sťažovateľke odňať možnosť konať pred súdom, pretože sa nemala možnosť k veci vyjadriť aj napriek tomu, že toto rozhodnutie v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnilo jej právne postavenie. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že má síce k dispozícii exekučný titul, avšak tento je nevykonateľný. Namietané pochybenia okresného súdu podľa sťažovateľky nenapravil ani krajský súd.

Sťažovateľka v sťažnosti tiež namieta, že tak okresný súd, ako ani krajský súd nenariadili v jej veciach pojednávania aj napriek tomu, že im to ukladá § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 9. augusta 2012.

Sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd, ako aj krajský súd jej vec nesprávne právne posúdili z hľadiska vnútroštátnej právnej úpravy v interakcii s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica Rady“), pretože podľa jej tvrdenia sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s tým, prečo dojednanie rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve považovali za neprijateľnú podmienku, pričom v tejto súvislosti nerešpektovali ani jej návrh na prerušenie konaní na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) na podanie výkladu pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte sťažovateľkou namietaných vecí.

Sťažovateľka poukazuje aj na rozsudok Súdného dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorých vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ako aj porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, napadnuté uznesenie okresného súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil, vec vrátil

na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

Súčasťou s'ťažnosti je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

S'ťažovateľka tvrdí, že napadnutým uznesením okresného súdu a krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli porušené ňou označené práv garantované ústavou, dohovorom, dodatkovým protokolom a chartou.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, nepripojila k sťažnosti uznesenie okresného súdu. V uvedenej podobe ústavný súd nemôže prerokovať tú časť sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojich práv uznesením okresného súdu, s prihliadnutím na to, že sťažovateľka namieta právne závery okresného súdu, pričom ústavnému súdu nie je známe odôvodnenie uznesenia okresného súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach, aké vyplývajú z podania sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd

posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Uvedený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti bol dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľku na odstránenie nedostatkov sťažnosti nevyzýval, primerane aplikujúc § 5 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku [od 1. júla 2016 aplikujúc § 160 ods. 3 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná

právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv napadnutými uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu; okresný súd napadnutým uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti namietanému postupu a napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu a zakladá dôvod pre odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľke musia byť známe dôvody, pre ktoré ústavný súd odmietol jej predchádzajúce sťažnosti, ktoré sa týkali obdobných prípadov, aké sú preskúmané v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu ústavný súd, uplatňujúc zásadu hospodárnosti svojho postupu, považuje za dostatočné poukázať na svoju predchádzajúcu argumentáciu (napr. sp. zn. II. ÚS 25/2015 z 15. januára 2015 a sp. zn. II. ÚS 810/2015 z 2. decembra 2015) a konštatovať, že aj v tomto konaní by bola preskúmaná sťažnosť i po splnení zákonom predpísaných náležitostí odmietnutá z dôvodu nedostatku právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Námietky sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu možno sumarizovať do štyroch základných skupín. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že krajský súd nenapravil pochybenie okresného súdu, ktorý ako súd exekučný, podľa jej názoru

nad rámec svojich kompetencií, vecne preskúmal exekučný titul (po tom, ako už raz tento exekučný titul preskúmal pri vydávaní poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie). Sťažovateľka ďalej namieta, že krajský súd nenapravil ani pochybenia okresného súdu, ktorý pri vecnom prieskume exekučného titulu aplikoval smernicu Rady, ktorá podľa sťažovateľky nie je prameňom práva. Ďalšia námietka sťažovateľky je založená na tvrdení, že krajský súd a pred ním tiež okresný súd neprerušil (hoci prerušiť mal) exekučné konanie na účely podania výkladu označenej smernice Rady a nepredložil Súdnemu dvoru na posúdenie prejudiciálnu otázku, a to, či sa majú jej ustanovenia aplikované v danom prípade vykladať tak, že „... za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov“. Napokon sťažovateľka namieta, že tak krajský súd, ako ani pred ním okresný súd nenariadil v jej veciach pojednávania tak, ako im to ukladá § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, čím jej mali odňať právo konať pred súdom.

Pri preskúmaní uvedených námietok sťažovateľky ústavný súd dospel k záveru, že jej v sťažnosti použitá argumentácia je v podstate identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila celom rade svojich predchádzajúcich sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal, pričom námietky sťažovateľky vyhodnotil ako nedôvodné a na tomto základe všetky predchádzajúce sťažnosti odmietol v častiach smerujúcich proti rozhodnutiu odvolacieho súdu ako zjavne neopodstatnené (pozri napr. uznesenia sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013 a sp. zn. II. ÚS 562/2013 z 30. októbra 2013).

Vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné na ustálenie záverov všeobecných súdov, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľke musia byť známe dôvody, pre ktoré ústavný súd odmietol jej predchádzajúce sťažnosti, ktoré sa týkali obdobných prípadov, aké sú preskúmané v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu ústavný súd, uplatňujúc zásadu hospodárnosti svojho postupu, považuje za dostatočné poukázať na svoju

argumentáciu obsiahnutú v už uvedených uzneseniach a konštatovať, že aj v tomto konaní preskúmaná sťažnosť nie je nedôvodná.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu jej práva na účinný prostriedok nápravy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania, ku ktorej porušeniu malo dôjsť tým, že konajúci krajský súd pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom (sťažovateľka tento záver odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, pozn.), ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania a neprípustnosti exekúcie z uvádzaných dôvodov už z napadnutého uznesenia okresného súdu, proti ktorému podala odvolanie, v ktorom sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinný, ktorý má v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľa, mal po doručení napadnutého uznesenia prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu) v tom zmysle, že si nepraje, aby bolo v jeho prípade vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd v napadnutom uznesení náležite zaoberal a vyložil svoje závery, pre ktoré dospel k záveru, že napadnuté uznesenie okresného súdu je vecne správne.

Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, je žiaduce, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku. Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho uznesením bol v posudzovanej veci princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný. V dôsledku toho neexistuje žiadna

skutočnosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť porušenie v petite sťažnosti označených práv.

Na základe uvedeného ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2016